THÁNH-KINH BÁO

Tỏ nỗi lòng, lúc tạm chia tay

BỔN-BÁO chủ-nhiệm xin bày-tỏ đôi lời để anh em biết rằng ông gần về nghỉ ít lâu. Từ trước đến nay, bổn-báo chủ-nhiệm vui-thỏa vì được chủ-trương tờ báo nầy, và cũng nức lòng ngợi-khen Chúa luôn, bởi thấy anh em bấy lâu vẫn hết lòng giúp-đỡ: nào viết bài, nào mua báo, nào cho tiền, nào cổ-động và cầu-nguyện. Vậy xin cám ơn Chúa và anh em. Nếu chẳng được anh em gom công góp sức, thì trong thời-kỳ kinh-tế khủng-hoảng, chắc THÁNH-KINH BÁO khó đứng vững để làm chứng về Tin-lành cứu-rỗi, và để gánh-vác một phần xây-dựng Hội-thánh của Đức Chúa Trời ở cõi Đông-dương. Dẫu năm nay số độc-giả không bằng năm ngoái, nhưng thật ra anh em đã hi-sinh và làm-lụng gấp bội ba năm trước. Bổn-báo chủ-nhiệm lấy làm hân-hạnh mà giới-thiệu với anh em: trong khi vắng mặt, thì ông mục-sư W. A. PRUETT, và về sau thì có lẽ ông mục-sư J. J. VAN HINE, sẽ tạm thay mà lo công-việc trong tòa báo. Anh em đã hết lòng giúp-đỡ, thì chắc anh em cũng sẽ vui lòng mà đồng-công cộng-tác luôn. Xin anh em cầu Chúa đưa ông bà chủ-nhiệm đi đường bình-an, lại dùng ông bà để cổ-động cho công-việc và Hội-thánh Ngài ở xứ Đông-dương nầy được thêm mở-mang và may-mắn. Nếu Đức Chúa Jêsus còn chưa tái-lâm, thì bổn-báo mong rằng chẳng bao lâu ông bà sẽ lại sang xứ Đông-dương và đem theo «ơn-phước dồi-dào» (Rô 15: 29) để cứ lại làm chức-vụ.

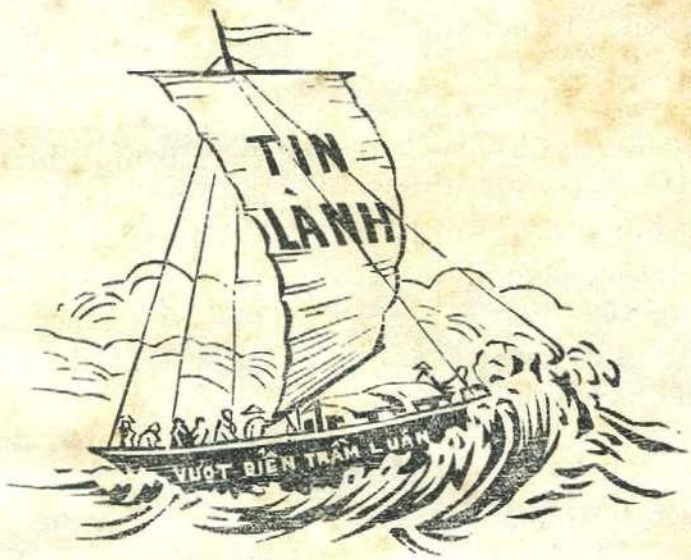

Anh em có chở giúp một tay để con thuyền «Tin-lành» được phấn-hưng mà cứ tiến lên không?

Hội-thánh cần được phục-hưng thiêng-liêng

MẤY năm nay Hội-thánh nước Anh và nước Mỹ được một cơn phục-hưng lạ-lùng, gọi là *Oxford Movement* (cuộc vận-động ở thành *Oxford*). Có lẽ trong cơn phục-hưng ấy còn một vài điều không ăn-hiệp trọn-vẹn với những lời dạy-dỗ sâu-xa của Kinh-thánh, và nhứt là còn cần giãi-tỏ rõ hơn về công-lao chuộc tội trên núi Gô-gô-tha. Nhưng, lạ-lùng thay, làn sóng phục-hưng ấy tràn vào lòng mấy mươi vạn người thuộc mọi thứ-bậc vẫn trìu-mến thế-

gian! Nhờ cơn phục-hưng ấy, nên sự xưng tội, sự đền tội và sự cùng nhau chia-xẻ bước từng-trải thiêng-liêng càng được phô-bày rõ-rệt. Ôi! Nguyện anh chị trong Hội Tin-Lành Đông-Pháp hạ mình trước mặt Chúa, xưng tội với Ngài và với nhau, đền-trả những việc trái phép, và được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh! Chỉ Đức Thánh-Linh mới có thể khiến chúng ta sẽ ăn-ở xứng-đáng với danh Đấng Christ và dắt-dẫn nhiều linh-hồn trở lại cùng Ngài. Sự cần-dùng gấp-rút của Hội-thánh ngày nay là phải thật được phục-hưng về đời thiêng-liêng và được đầy-dẫy Thánh-Linh của Chúa. Như vậy, Hội-thánh sẽ không có phe-đảng dấy lên hoặc tà-giáo xen vào, còn lòng chúng ta thì sẽ được ràng-buộc chặt-chẽ với nhau bởi tình yêu-thương của Đấng Christ. Chúng ta nên cầu-xin Đức Chúa Trời ban cơn phục-hưng cần-kíp dường ấy, ngõ hầu «suối chảy nơi đất khô» (Êsai 44: 3), tức là đất Đông-dương có hơn hai mươi triệu linh-hồn đương hư-mất.

Mỗi sáng sớm, trước phải giao-thông riêng với Chúa

NHƯNG cơn phục-hưng gọi là *Oxford Movement* đó còn khiến chúng ta chú-ý hơn đến một sự cần-dùng khôn xiết, tức là mỗi buổi sáng tín-đồ phải để thì-giờ yên-tịnh mà ở riêng với Đức Chúa Trời, và xét mình theo như lời Ngài dạy-dỗ. Ở Xuất Ê-díp-tô Ký 34: 2-3, Đức Chúa Trời biểu Môi-se lên đỉnh núi lúc sớm mai để lại nhận các bảng luật-pháp; nhưng chỉ một mình ông đến trước mặt Chúa thôi, chớ không được đem theo một người nào cả. Khúc Kinh-thánh nầy dạy chúng ta nhiều điều quí-báu. Hỡi độc-giả yêu-quí! Mỗi buổi sớm, lúc mới dậy, trước khi tiếp ai và làm việc gì, chúng ta buộc phải đối mặt với Đức Chúa Trời đã. Nếu ngày nào chưa thông-công với Chúa, thì chớ nên giao-tiếp cùng ai. Giao-thông với Chúa và tra-xem Kinh-thánh mỗi buổi sáng sớm, đó là chìa-khóa của sự sống thiêng-liêng sâu-nhiệm, của sự đánh thắng cơn cám-dỗ, của sự quét sạch tội-lỗi, và của sự dìu-dắt nhiều linh-hồn trở lại cùng Chúa Jêsus. Nếu không để thì-giờ ở riêng với Chúa đó, thì chúng ta sẽ không được Ngài ban phước và chỉ lối đưa đường, lại sẽ không được kết-quả tươi-tốt. Kìa, các ông *Moody*, *Praying Hyde*, *Spurgeon*, *Finney* và nhiều ông khác đã được Chúa dùng để phục-hưng Hội-thánh, để cứu-vớt mấy ngàn linh-hồn, đều là những người biết dành riêng thì-giờ lúc sớm mai mà cầu-nguyện Chúa luôn. Nguyện mỗi tín-đồ sẽ nhờ ân-điển Chúa mà cầu-nguyện mỗi buổi sáng sớm một cách trung-tín, ngõ hầu cả Hội-thánh sẽ được phục-hưng!

Lời tiên-tri gần được ứng-nghiệm

TÌNH-HÌNH ngày nay tỏ ra thế-gian chẳng bao lâu sẽ ở dưới quyền *Antichrist* (kẻ nghịch Đấng Christ) cai-trị. Vì trong nhiều nước, quyền cai-trị lần lần thu vào một tay khác thường. Kìa, *Mussolini* ở Ý, *Hitler* ở Đức, *Dollfus* ở Áo, *Staline* ở Nga, đều dở ngón độc-tài cả. Hiện nay *Roosevelt* ở Mỹ, là nước dân-chủ, cũng hầu như cầm quyền thể ấy. Quả thật, chúng ta thấy sắt trộn lẫn với đất sét, (xem Đa-ni-ên 2: 33, 35, 42, 43), tức là hình-bóng chỉ về chánh-thể chuyên-chế lộn với chánh-thể dân-chủ, song không hề dính-dấp với nhau, y như lời tiên-tri chép trong Kinh-thánh. Vả, đối với người đã nắm hết chánh-quyền, nhơn-dân không những tôn-trọng, mà lại hầu như thờ-lạy nữa. Còn tín-đồ Chúa? Phải nhớ luôn rằng sau những ngày buồn-thảm và thời-kỳ khó-khăn, thì thế-giới tội-ác nầy sẽ tốt-đẹp hơn hết và bước vào thời-đại hoàng-kim mà loài người bấy lâu vẫn mong-mỏi. Bao giờ sẽ được như vậy? Chính nhằm lúc Đấng Christ từ trời tái-lâm, vì «quyền cai-trị—cả thế-gian—sẽ nấy trên vai Ngài» (Ê-sai 9:5). Nầy, anh em ơi! Hãy đứng thẳng, hãy ngước đầu, vì sự giải-cứu của mình gần tới. —*T. K. B.*

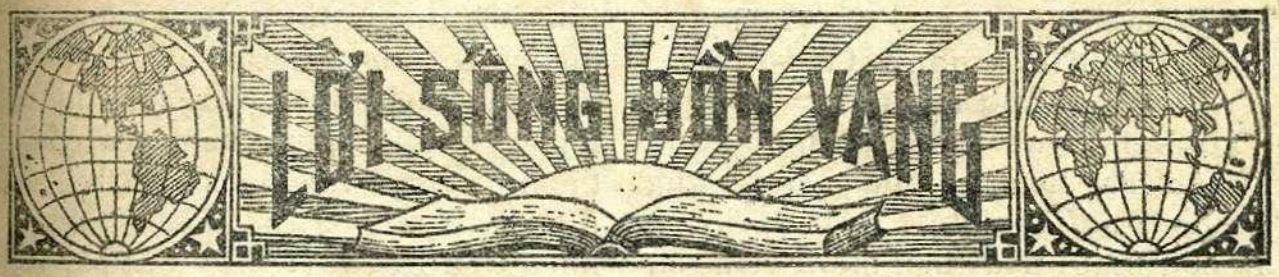

BA TRẬN ĐẠI-CHIẾN

MỤC-SƯ PHAN-ĐÌNH-LIỆU, BẮC-LIÊU, NAM-KỲ

TRA-XEM lịch-sử chiến-tranh của thế-giới: đời thượng-cổ, họ đánh nhau bằng cây, ném nhau bằng đá; đến đời trung-cổ, mới có cung bắn, gươm chém, khiên đỡ, giáo đâm. Từ đó, người ta mới chép ra nhiều sách binh-thơ đồ-trận. Gần đây khoa-học càng ngày càng phát-minh, họ chế ra nhiều khí-giới để chiến-tranh rất kịch-liệt. Trận Âu-chiến 1914-1918 mới đó và cuộc Nhựt-Hoa xung-đột vừa rồi, đánh bộ chưa cam, lại kéo xuống biển; đánh biển chưa thỏa, lại bay lên không; đại-bác nổ vang trời, trái-phá kêu dậy đất, máy bay trương cánh vù-vù, khí độc thả ra mờ-mịt, làm cho tướng-quân mất vía, dõng-sĩ kinh hồn biết bao!

Mục-sư PHAN-ĐÌNH-LIỆU

Còn tín-đồ Chúa thì đánh trận thiêng-liêng với ma-quỉ. Ma-quỉ là đứa vô-hình vô-tượng, gươm chém chẳng đứt, giáo đâm không vô, trái-phá ném không tan, đại-bác bắn không phủng. Nếu chúng ta nhờ sức riêng mình, thì chắc thấp trí thua mưu, ắt phải nhứt trường đại-bại. Nếu nhờ một diệu-kế vạch ra từ Chúa vạn-quân ở nơi thiên-thượng, thì ma-quỉ chắc phải bó tay, bỏ khí-giới mà xa chạy. Diệu-kế ấy là gì? Tức là lời của Đức Chúa Trời chép trong Kinh-thánh. Tôi xin vẽ ra ba cuộc đại-chiến như sau đây để hiến độc-giả đồng-lãm:

I.—Trái mạng Chúa, A-đam thua trận

Đức Chúa Trời cho người ở vườn Ê-đen để trồng và giữ vườn, rồi Ngài phán rằng: «Ngươi được tự-do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn, nhưng về cây biết đều thiện và đều ác, thì chớ hề ăn đến, vì một mai ngươi ăn, chắc sẽ chết» (Sáng 2: 15-17). «Trong loài thú đồng mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã làm nên, có con rắn là giống quỉ-quyệt hơn hết, rắn nói cùng người nữ rằng: Mà chi! Đức Chúa Trời há có phán-dặn các ngươi không được phép ăn trái các cây trong vườn sao? Người nữ đáp rằng: Chúng ta được ăn trái các cây trong vườn, song về phần trái của cây mọc giữa vườn, Đức Chúa Trời có phán rằng: Hai ngươi chẳng nên ăn đến, và cũng chẳng nên đá-động đến, e khi hai ngươi phải chết chăng. Rắn bèn nói với người nữ rằng: Hễ ngày nào hai ngươi ăn trái cây đó, mắt mình mở ra, sẽ như Đức Chúa Trời, biết đều thiện và đều ác. Người nữ thấy trái của cây đó bộ ăn ngon, lại đẹp mắt và quí, vì để mở trí-khôn, bèn hái ăn, rồi trao cho chồng đứng gần mình. Chồng cũng ăn nữa» (Sáng 3: 1-6).

Ấy là trận thứ nhứt ma-quỉ dùng binh-khí bằng rắn mà đánh lừa tổ-tông chúng ta. Ông A-đam không giữ lời Chúa, sa vào ba chước ác-nghiệt của quỉ Sa-tan, tức là sự mê-tham của xác-thịt, mê-tham của mắt và sự kiêu-ngạo của đời (I Gi. 2: 16). «Bởi sự không vâng-phục của một người, mà mọi người

khác đều thành ra kẻ có tội» (Rô 5:19).

II.—Dẫn Kinh-thánh, Cứu-Chúa thắng ma-quỉ

«Bấy giờ, Đức Thánh-Linh đưa Đức Chúa Jêsus đến nơi đồng-vắng, đặng chịu ma-quỉ cám-dỗ. Ngài đã kiêng ăn bốn mươi ngày bốn mươi đêm rồi, sau thì đói. Quỉ cám-dỗ đến gần Ngài, mà nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá nầy trở nên bánh đi. Đức Chúa Jêsus đáp: Có lời chép rằng: Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời. Ma-quỉ bèn đem Ngài vào nơi thành thánh, đặt Ngài trên nóc đền-thờ, và nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy gieo mình xuống đi; vì có lời chép rằng: Chúa sẽ truyền các thiên-sứ gìn-giữ ngươi, thì các đấng ấy sẽ nâng ngươi trong tay, kẻo chơn ngươi vấp nhằm đá chăng. Đức Chúa Jêsus phán: Cũng có lời chép rằng: Ngươi đừng thử Chúa là Đức Chúa Trời ngươi. Ma-quỉ lại đem Ngài lên trên núi rất cao, chỉ cho Ngài các nước thế-gian, cùng sự vinh-hiển các nước ấy, mà nói rằng: Ví bằng ngươi sấp mình trước mặt ta mà thờ-lạy, thì ta sẽ cho ngươi hết thảy mọi sự nầy. Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng nó rằng: Hỡi quỉ Sa-tan, ngươi hãy lui ra! Vì có lời chép rằng: Ngươi phải thờ-phượng Chúa là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi. Ma-quỉ bèn bỏ đi; liền có thiên-sứ đến gần mà hầu việc Ngài» (Ma 4: 1-11).

Ấy là trận thứ hai ma-quỉ cũng dùng ba chước trên đó mà cám-dỗ Đức Chúa Jêsus. Song Ngài đã dùng gươm của Đức Thánh-Linh, đứng vững trên lời Đức Chúa Trời, mà hát khúc khải-ca, dựng cờ toàn-thắng, nên có thể cứu những kẻ bị cám-dỗ (Hê 2: 18).

III.—Nhờ lời khải-thị, tín-đồ được thắng

«Anh em phải làm mạnh-dạn trong Chúa, nhờ sức toàn-năng của Ngài. Hãy mang lấy mọi khí-giới của Đức Chúa Trời, để được đứng vững mà địch cùng mưu-kế của ma-quỉ. Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ-quyền, cùng thế-lực, cùng vua-chúa của thế-gian mờ-tối nầy, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. Vậy nên hãy lấy mọi khí-giới của Đức Chúa Trời, hầu cho trong ngày khốn-nạn, anh em có thể cự-địch lại, và khi thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững-vàng. Vậy, hãy đứng vững, lấy lẽ thật làm dây nịt lưng, mặc lấy giáp bằng sự công-bình, dùng sự sẵn-sàng của Tin-lành bình-an mà làm giày-dép. Lại phải lấy thêm đức-tin làm thuẫn, nhờ đó anh em có thể dập tắt được các tên lửa của kẻ dữ. Cũng hãy lấy sự cứu-chuộc làm mão trụ, và cầm gươm Đức Thánh-Linh là lời Đức Chúa Trời. Hãy nhờ Đức Thánh-Linh, thường thường làm đủ mọi thứ cầu-nguyện và nài-xin. Hãy dùng sự bền-đỗ trọn-vẹn mà tỉnh-thức về đều đó, và cầu-nguyện cho hết thảy các thánh-đồ» (Êph. 6: 10-18).

Đó là lời hịch của Đức Thánh-Linh truyền cho chúng ta, là người lính của Đức Chúa Jêsus, đương chống-cự cùng ma-quỉ vậy. Trong trận thứ ba bây giờ, muốn được bách chiến bách thắng, thì ta phải vâng-theo lời Ngài, đứng vào chỗ chết của Đức Chúa Jêsus trên cây thập-tự, cũng đồng sống lại với Ngài, thật như lời binh-pháp đã nói: «Chí chi tử-địa nhi hậu sanh.» (Đặt vào chỗ đất chết, rồi mới biết tìm cách mà sống được).

◇ ◇ ◇

ƠN THÁNH DỒI-DÀO!

CÓ người thuật rằng vua Sê-sa xưa có ban đồ-vật rất quí giá cho một quan đại-thần. Quan đó tâu rằng: «Đồ vua ban cho thật mắt giá quá!»

Vua đáp rằng: «Nhưng đối với vua Sê-sa, thì đồ-vật nầy có phải là mắt giá quá đâu!» Đức Chúa Trời chúng ta là Vua cao-cả thích ban ơn cho chúng ta; vậy, nguyện chúng ta thích xin Ngài ban ơn rộng-rãi lạ-lùng!—*Moody*.

GẪM ĐỜI GIA-CỐP

MỤC-SƯ GEO. M. BLACKETT Ở THÀNH TORONTO XỨ CANADA

LỊCH-SỬ của Gia-cốp bày-tỏ hai đều trái nhau lạ-lùng. Ấy là sự hèn-mạt của loài người và ân-điển của Đức Chúa Trời. Tên Gia-cốp nghĩa là «quèo-ngáng cho ngã xuống,» hay là «kẻ lập mưu hại người để chiếm quyền.» Tên của ông thật xứng với việc làm của ông.

Ông là một người bày mưu-chước quỉ-quyệt và có tài lừa-gạt. Ông dường như đã sẵn-sàng để được hầu hết mọi sự, miễn là những sự ấy không thúc-giục ông lập chước bày mưu. Ông tin Đức Chúa Trời, nhưng ông chẳng nhờ-cậy Ngài. Đức Chúa Trời lập giao-ước với Áp-ra-ham và Y-sác ; Ngài cũng lập vững giao-ước ấy với Gia-cốp. Đức Chúa Trời hứa với Gia-cốp rằng Ngài sẽ làm trọn mỗi đều ông ao-ước, nhưng ông chẳng tin-cậy Ngài sẽ giữ lời hứa. Ông thích dùng tài khéo và mưu-chước của chính mình mà làm thành mọi sự.

GIA-CỐP LỪA-GẠT VÀ BỊ LỪA-GẠT

Trước hết ông bày mưu-chước để được quyền trưởng-nam. Đức Chúa Trời hứa rằng ông được quyền ấy, nhưng ông cảm-biết mình cần lập mẹo để chiếm quyền ấy, chớ không cần tin-cậy Đức Chúa Trời để được quyền ấy. Vậy, ông đã bắt chẹt người anh đương đói, nghĩa là đã đem món canh phạn-đậu đổi lấy đứt quyền trưởng-nam mà mình ham-muốn.

Rồi đến việc ông tộc-trưởng Y-sác chúc phước. Việc nầy quan-trọng lắm, vì nó quyết-định cái số-phận tương-lai của kẻ nhận phước ấy. Theo phương-lược của Đức Chúa Trời, thì Ngài đã chỉ-định cho Gia-cốp nhận phước ấy. Nhưng Gia-cốp không tin-cậy Đức Chúa Trời làm thành việc ấy cho mình. Gia-cốp hiệp với mẹ để lập mưu cướp phước của Ê-sau. Cứ theo mưu ấy, thì họ buộc phải lừa-gạt và nói dối để ăn-cướp phước ấy. Nhưng sự buộc-phải đó dường như không ngăn-cản Gia-cốp ăn-ở trái phép.

Kết-quả nguy-hiểm lắm. Gia-cốp muốn giữ vẹn mạng sống, nên phải trốn đi để khỏi chết bởi sự trả thù của người anh đã bị ăn-cướp và đương giận điên tiết. Nếu Gia-cốp yên-lặng chờ-đợi Đức Chúa Trời, yên-lặng nhìn-xem Ngài làm trọn phương-lược lạ-lùng của Ngài đối với mình, thì mọi sự sẽ tốt-đẹp hơn biết bao! Nhưng cách hành-động như thế chẳng qua là cái đặc-sắc của tấm lòng loài người! Xác-thịt lấy làm dễ-dàng mà tự làm trọn những phương-lược của mình hơn là chờ-đợi Đức Chúa Trời. Chúng ta mất nhiều thì-giờ để học biết rằng Đức Chúa Trời có thể làm cho chúng ta một cách tốt bội phần hơn là chính chúng ta có thể làm cho mình.

GIA-CỐP ĐƯỢC ƠN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Khi Gia-cốp ở Cha-ran với cậu, là La-ban, thì tánh-nết ông chẳng làm cho ai thỏa lòng hết. Trước kia ông gieo cái gì, thì bây giờ ông bắt đầu gặt cái đó. Kẻ lừa-gạt lại bị lừa-gạt. Nhờ nhiều bước từng-trải cay-đắng, ông thấy rằng «con đường kẻ phạm tội lấy làm khốn-cực thay!» (Châm 13 : 15). Bồn-tánh hay bày mưu-chước cứ cai-trị ông cho đến nỗi ông đã dựa vào lưng cậu mà nên giàu-có và đã dứt tình thương-mến bà-con.

Nhưng có một mặt khác của truyện-tích buồn-thảm về loài người bất-toàn đó. «Nơi nào tội-lỗi đã gia-thêm, thì ân-điển lại càng dư-dật hơn nữa» (Rô 5 : 21). Gia-cốp được hưởng ân-điển lạ-lùng. Đương khi ông tránh khỏi sự giận-dữ của anh mình, thì Đức Chúa Trời hiện đến cùng ông tại Bê-tên và làm vững lời Ngài giao-ước với ông. Cuộc gặp-gỡ ấy dường như cốt để Đức Chúa Trời phán với ông rằng : «Hỡi Gia-cốp, ta đã hứa ban cho ngươi mọi sự nầy, ngươi há chẳng nên thôi gắng sức riêng để tin-cậy ta sao?»

Nhưng Gia-cốp rất u-trệ về phần thiêng-liêng. Ông chẳng những không học bài Đức Chúa Trời dạy mình, song lại còn cố cò-kè trả giá (mặc-cả) với Ngài. Nhưng Đức Chúa Trời cứ xử-chí với Gia-cốp. Ngài nhịn-chịu ông một cách kiên-nhẫn và nhơn-lành. Đức Chúa Trời yêu-thương Gia-cốp. Mọi cách Ngài xử-chí với đứa con đi đông-dài đó đều cốt để dẫn con đến chỗ đầu-phục và tin-cậy. Những việc xảy ra trong đời Gia-cốp đưa-đẩy ông cho mau tới chỗ phải quyết chọn bề nào.

GIA-CỐP SỬA-SOẠN GẶP Ê-SAU

Rút lại, Gia-cốp phải từ-giã Cha-ran để cùng gia-quyến và cả tài-sản trở về quê-hương. Ông vừa cất bước lên đường, thì có một vấn-đề quan-trọng hiện đến trong trí ông. Ông gặp Ê-sau thế nào đây? Cơn giận của anh ông có theo năm qua tháng lụn mà nguôi đi chăng? Đức Chúa Trời lại can-thiệp để kêu-gọi Gia-cốp tin-cậy Ngài.

Đương lúc ông đi đường, thì Đức Chúa Trời cho ông thấy thoáng qua đạo thiên-binh oai-mạnh của Ngài (Sáng 32 : 1-2). Đức Chúa Trời dường như phán với Gia-cốp rằng: «Hỡi Gia-cốp, bây giờ ngươi hãy tin-cậy rằng ta săn-sóc ngươi. Hãy coi đạo thiên-binh oai-mạnh của ta, ta sẽ thay ngươi mà đối-phó với Ê-sau.» Nhưng ông chưa sẵn lòng tin-cậy Đức Chúa Trời, nên ông bèn bày mưu-chước để gặp Ê-sau.

Trước hết ông sai mấy sứ-giả đi thăm-dò thái-độ của Ê-sau. Họ trở về và báo tin vắn-tắt rằng: «Người đương đem bốn trăm người đến để rước chủ» (Sáng 32 : 6). Nghe vậy, ông càng sợ-hãi cuống-cuồng. Tin báo ấy đáng phải đổi lòng ông một cách mỹ-mãn đến nỗi ông tin-cậy Đức Chúa Trời ; nhưng ông còn tưởng mình có thể bày mưu-mẹo để thoát khỏi những bước khó-khăn. Ông không có khí-giới để đánh trận. Nhưng ông rất tin-cậy tài ngoại-giao của mình.

Bước thứ nhứt của ông là chia bọn người đó với mình làm hai đội ; như vậy, nếu Ê-sau đánh đội nầy, thì đội kia sẽ thoát nạn. Đoạn, ông mới cầu-nguyện. Thật là một lời cầu-nguyện rất tốt, nhưng rõ-ràng thay, Gia-cốp nhờ-cậy mưu-chước của mình hơn là nhờ-cậy sự cầu-nguyện ! Có nhiều lời cầu-nguyện không thấu đến ngôi Đức Chúa Trời được, vì chỉ là một phần phụ vào công-việc và sự mưu-toan của chính mình chúng ta. Mới cầu-nguyện xong, ông lại bày mưu lập chước.

GIA-CỐP VẬT-LỘN VỚI THIÊN-SỨ

Sự khó-khăn thật là gớm-ghê, còn sự cần-dùng thì gấp-rút lắm. Ông phải đem hết tài-năng để làm cho anh nguôi dận. Nhưng gia-cốp chưa gặp Đức Chúa Trời, thì ông chưa được sẵn-sàng để gặp anh mình. Buổi tối đó ông ở một mình. Vợ con, đầy-tớ và tài-sản của ông đều qua rạch Gia-bốc. Đức Chúa Trời muốn Gia-cốp ở một mình. Đó là ý-muốn mà Ngài thường thấy là rất khó được trọn. Ngài cần có Gia-cốp, là con-cái Ngài, ở một mình. Bấy giờ Ngài vật-lộn với ông.

Gia-cốp vốn hay bày mưu-chước, bèn đem hết sức mạnh và tài-năng để vật-lộn. Đó là tuyệt-điểm, là lúc phân rõ được thua trong cuộc chiến-đấu dai-dẳng giữa Đức Chúa Trời và Gia-cốp, là kẻ lập mưu hại người để chiếm quyền. Đó là cuộc chiến-đấu giữa xác-thịt và Đức Thánh-Linh. Gia-cốp vật-lộn hăng-hái dường nào! Ông không chịu đầu-hàng.

Vị Thiên-sứ vật-lộn với ông bèn đánh ông nhằm chỗ mạnh-mẽ của ông, thành-thử ông hóa ra yếu-đuối. Bấy giờ ông chịu đầu-hàng trọn-vẹn, ông không vật-lộn nữa, nhưng cứ níu chặt và nài-xin Đấng thắng mình ban cho ơn-phước trước khi từ-giã mình. Đức Chúa Trời ban ơn-phước ấy, và Gia-cốp trở nên Y-sơ-ra-ên, trở nên một ông hoàng ở với Đức Chúa Trời. Gia-cốp thấy rằng lúc mình bị thua và chịu hàng-phục, thì mình liền trở nên một ông hoàng, một người đắc-thắng. Chúng ta cũng sẽ thấy như vậy.

Nhưng Gia-cốp rất u-trệ về phần thiêng-liêng. Ông chẳng những không học bài Đức Chúa Trời dạy mình, song lại còn cố cò-kè trả giá (mặc-cả) với Ngài. Nhưng Đức Chúa Trời cứ xử-chí với Gia-cốp. Ngài nhịn-chịu ông một cách kiên-nhẫn và nhơn-lành. Đức Chúa Trời yêu-thương Gia-cốp. Mọi cách Ngài xử-chí với đứa con đi đông-dài đó đều cốt để dẫn con đến chỗ đầu-phục và tin-cậy. Những việc xảy ra trong đời Gia-cốp đưa-đẩy ông cho mau tới chỗ phải quyết chọn bề nào.

GIA-CỐP SỬA-SOẠN GẶP Ê-SAU

Rút lại, Gia-cốp phải từ-giã Cha-ran để cùng gia-quyến và cả tài-sản trở về quê-hương. Ông vừa cất bước lên đường, thì có một vấn-đề quan-trọng hiện đến trong trí ông. Ông gặp Ê-sau thế nào đây? Cơn giận của anh ông có theo năm qua tháng lụn mà nguôi đi chăng? Đức Chúa Trời lại can-thiệp để kêu-gọi Gia-cốp tin-cậy Ngài.

Đương lúc ông đi đường, thì Đức Chúa Trời cho ông thấy thoáng qua đạo thiên-binh oai-mạnh của Ngài (Sáng 32 : 1-2). Đức Chúa Trời dường như phán với Gia-cốp rằng: «Hỡi Gia-cốp, bây giờ ngươi hãy tin-cậy rằng ta săn-sóc ngươi. Hãy coi đạo thiên-binh oai-mạnh của ta, ta sẽ thay ngươi mà đối-phó với Ê-sau.» Nhưng ông chưa sẵn lòng tin-cậy Đức Chúa Trời, nên ông bèn bày mưu-chước để gặp Ê-sau.

Trước hết ông sai mấy sứ-giả đi thăm-dò thái-độ của Ê-sau. Họ trở về và báo tin vắn-tắt rằng: «Người đương đem bốn trăm người đến để rước chủ» (Sáng 32 : 6). Nghe vậy, ông càng sợ-hãi cuống-cuồng. Tin báo ấy đáng phải đổi lòng ông một cách mỹ-mãn đến nỗi ông tin-cậy Đức Chúa Trời ; nhưng ông còn tưởng mình có thể bày mưu-mẹo để thoát khỏi những bước khó-khăn. Ông không có khí-giới để đánh trận. Nhưng ông rất tin-cậy tài ngoại-giao của mình.

Bước thứ nhứt của ông là chia bọn người đó với mình làm hai đội ; như vậy, nếu Ê-sau đánh đội nầy, thì đội kia sẽ thoát nạn. Đoạn, ông mới cầu-nguyện. Thật là một lời cầu-nguyện rất tốt, nhưng rõ-ràng thay, Gia-cốp nhờ-cậy mưu-chước của mình hơn là nhờ-cậy sự cầu-nguyện ! Có nhiều lời cầu-nguyện không thấu đến ngôi Đức Chúa Trời được, vì chỉ là một phần phụ vào công-việc và sự mưu-toan của chính mình chúng ta. Mới cầu-nguyện xong, ông lại bày mưu lập chước.

GIA-CỐP VẬT-LỘN VỚI THIÊN-SỨ

Sự khó-khăn thật là gớm-ghê, còn sự cần-dùng thì gấp-rút lắm. Ông phải đem hết tài-năng để làm cho anh nguôi dận. Nhưng gia-cốp chưa gặp Đức Chúa Trời, thì ông chưa được sẵn-sàng để gặp anh mình. Buổi tối đó ông ở một mình. Vợ con, đầy-tớ và tài-sản của ông đều qua rạch Gia-bốc. Đức Chúa Trời muốn Gia-cốp ở một mình. Đó là ý-muốn mà Ngài thường thấy là rất khó được trọn. Ngài cần có Gia-cốp, là con-cái Ngài, ở một mình. Bấy giờ Ngài vật-lộn với ông.

Gia-cốp vốn hay bày mưu-chước, bèn đem hết sức mạnh và tài-năng để vật-lộn. Đó là tuyệt-điểm, là lúc phân rõ được thua trong cuộc chiến-đấu dai-dẳng giữa Đức Chúa Trời và Gia-cốp, là kẻ lập mưu hại người để chiếm quyền. Đó là cuộc chiến-đấu giữa xác-thịt và Đức Thánh-Linh. Gia-cốp vật-lộn hăng-hái dường nào! Ông không chịu đầu-hàng.

Vị Thiên-sứ vật-lộn với ông bèn đánh ông nhằm chỗ mạnh-mẽ của ông, thành-thử ông hóa ra yếu-đuối. Bấy giờ ông chịu đầu-hàng trọn-vẹn, ông không vật-lộn nữa, nhưng cứ níu chặt và nài-xin Đấng thắng mình ban cho ơn-phước trước khi từ-giã mình. Đức Chúa Trời ban ơn-phước ấy, và Gia-cốp trở nên Y-sơ-ra-ên, trở nên một ông hoàng ở với Đức Chúa Trời. Gia-cốp thấy rằng lúc mình bị thua và chịu hàng-phục, thì mình liền trở nên một ông hoàng, một người đắc-thắng. Chúng ta cũng sẽ thấy như vậy.